

Arrest

nr. 283 227 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 mei 2019. Op 27 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 en 21 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 8 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.S., bent een Afghaanse burger van Tadzjiekse origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van Charbagh (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U ging tot de zesde graad naar school.

Uw vader was spion voor de Afghaanse overheid. Tot aan zijn dood, een 20 of 25 dagen voor u Afghanistan verliet, dacht u echter dat hij actief was als kok in het districtshuis van Surkhrod. Enkel uw moeder, uw oudste broer S. en uw maternale oom N. waren op de hoogte van zijn werkelijke activiteiten. De taliban moeten hoogte hebben gekregen van zijn werkzaamheden als spion want hij werd door hen doodgeschoten nabij Khanay Kalai. Korte tijd na zijn overlijden ontving uw familie een dreigbrief van de taliban waarin geschreven stond dat ze ook de rest van de familie niet zouden sparen. Uw oudste broer S. bracht de brief naar de politie die beloofde dat ze de nodige stappen zou ondernemen. Desalniettemin werd twee dagen later ook S. van het leven beroofd door de taliban. De rest van de familie (u, uw moeder, twee jongere broers en twee jongere zussen) zochten hulp bij jullie maternale oom. Hij besloot dat jullie Afghanistan moesten verlaten en regelde jullie vertrek. U reisde in ongeveer 10 maanden via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen, en Duitsland naar België. Aan de grens tussen Iran en Turkije verloor u alle contact met de rest van uw familieleden nadat er een nachtelijke schietpartij plaatsvond. U heeft geen idee of ze nog leven en waar ze dan zouden zijn. Op 23 mei 2019 betrad u het Belgische grondgebied en vier dagen later, op 27 mei, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de spionageactiviteiten van uw vader.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw Afghaanse identiteitskaart (taskara) en een geboortecertificaat. Uw advocaat voegde nog een document toe gedateerd op 1/09/2020 inzake een vraag om juridische ondersteuning in het beroep tegen uw leeftijdsbepaling.

Op 15 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing omdat u niet aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit de regio Surkhrod, waar uw problemen met de taliban zich zogenaamd afspeelden. U diende beroep in tegen deze beslissing en op 20 augustus 2021, na de machtsovername door de taliban, heeft het CGVS haar beslissing ingetrokken. De RvV verwierp vervolgens uw beroep op 2 september 2021.

Op 24 augustus 2021 bezorgde uw advocaat de RvV nog bijkomende informatie omtrent de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan als gevolg van de machtsovername door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS 1 p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden wat betreft uw werkelijke leeftijd. Bij aankomst in België beweerde u immers geboren te zijn op 31 mei 2004 en dus net geen zestien jaar oud te zijn op dat moment. Uit een leeftijdsbepaling die op 6 juni 2019 werd uitgevoerd blijkt evenwel dat u toen reeds de leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar en dat u met andere woorden een stuk ouder bent. Dat u voor het CGVS blijft vasthouden aan uw minderjarigheid blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk (CGVS 1, p. 5). U claimt dat er een gerechtelijke procedure lopende is met betrekking tot uw leeftijd en uw advocaten Mter B. (CGVS 1, p. 5) en Mter G. (CGVS 2, p. 13) treden u hierin bij. Door de advocaten werden documenten voorgelegd die moeten aantonen dat er een procedure lopende is om het geboortecertificaat dat u voorlegde ter staving van uw aanvraag te erkennen en zo uw leeftijd aan te laten passen (CGVS 2, p. 13). Tot op het heden ontving het CGVS evenwel geen enkel tegenbericht dat tot een andere conclusie zou kunnen leiden inzake uw leeftijdsbepaling. Er moet trouwens opgemerkt worden dat tijdens de persoonlijke onderhouden met het CGVS gebleken is dat u geenszins vertrouwd bent met dit geboortecertificaat. Ondanks de vaststelling dat u Dari kan lezen en het gegeven dat dit certificaat een geboortedag en –maand vermeldt (een vertaling werd toegevoegd aan uw dossier), kan u niet verduidelijken op welke dag of maand u dan wel geboren bent. U beweert dat u het certificaat nooit hebt gelezen en dat u enkel uw geboortjaar 1382 kent omdat u dit vroeg aan uw vader (CGVS 2, p. 3). Deze desinteresse in wat uw eigen geboortedocument zou zijn is frappant. Bovendien wordt op het geboortecertificaat vermeld dat “betrokkene geboren is op 23 assad 1382” wat in de westerse kalender overeenkomt met 14 augustus 2003 en dus niet met 31 mei 2004 zoals u zelf beweerde. Nog zegt u dat dit certificaat opgemaakt werd bij uw geboorte terwijl uit de vertaling blijkt dat het pas in 1389 uitgereikt werd (CGVS 2, p. 3). Welke instantie dit document opmaakte kan u ook al niet verduidelijken (CGVS 2, p. 2). De bewijswaarde ervan wordt verder ondergraven door de objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier en waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten, ook die van de overheid, kunnen en worden nagemaakt. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Verder werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en

of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u uw ganse leven in Surkhrod gewoond zou hebben.

Zo heeft u helemaal geen idee over migratiebewegingen in uw beweerde district van herkomst (CGVS 1, p. 6, CGVS 2, p. 6 en 7) terwijl informatie aantoonst dat Surkhrod één van de belangrijkste plekken in de provincie Nangarhar is die Afghaanse terugkeerders opvangt. Cijfers tonen aan dat tussen 2012 en 2017 al meer dan 33.000 Afghanen terugkeerden uit Pakistan en onderdak vonden in Surkhrod. Als de IDP's (Afghanen die uit andere delen van het land afkomstig zijn) meegerekend worden loopt dit aantal op tot 62.000 mensen, wat neerkomt op een derde van de totale bevolking van Surkhrod. Nog zegt u geen weet te hebben van specifieke nederzettingen of kampen waar deze Afghanen opgevangen zouden worden in het district terwijl de info weergeeft dat er zo heel wat van die locaties zijn binnen Surkhrod. Ook als het CGVS u expliciet confronteert met enkele namen ervan (Guchak, Durkhan Mina, Muslimabad, Margundi, Daghamajat en Tawheedabad), blijft u in het ongewisse (CGVS 2, p. 8). Het is absoluut niet aannemelijk dat een inwoner van het district hiervan niets zou afweten. U beweert nog dat jullie geen TV hadden en dat u daarom geen weet zou hebben van dergelijke zaken (CGVS 2, p. 8). Dit is niet ernstig, te meer uit de info blijkt dat alle hierboven vermelde nederzettingen zich op bijzondere nabije afstand van uw beweerde dorp van herkomst Charbagh situeren. Hoewel de aanleg van sommige nederzettingen weliswaar dateren van de jaren negentig, mag dit eveneens geen excuus zijn voor uw onwetendheid. Eén van de bronnen vertelt bv. immers hoe de site Guchak, overigens op nauwelijks 3 kilometer van Charbagh, in 2016 nog maar eens uitbreidde en 185 nieuwe families opving nadat het dit ook al deed in achtereenvolgens 2012, 2014 en 2015. Dat een dorpeling uit Charbagh hier geen enkel herinnering aan zou hebben, is volstrekt ongeloofwaardig.

Voorts moet vastgesteld worden dat uw geografische kennis over de regio waar u altijd zou verbleven hebben bijzonder fragmentarisch blijkt. U benoemt weliswaar enkele dorpen op de weg naar het districtscentrum Sultanpur (CGVS 1, p. 4), maar het dorp Dosti Khail dat vlakbij dit districtscentrum ligt, kent u dan weer niet (CGVS 1, p. 12). Verder spreekt u over de dorpen Muy Mubarak en Kalai Shamedza/Chermerdah die in de richting van een berg zouden liggen. Volgens u zijn er nog andere dorpen in die richting, maar als het CGVS u uitnodigt om deze dan ook op te sommen benoemt u er slechts één (CGVS 1, p. 12). Aangemoedigd om toch nog enkele andere dorpen op te sommen, stelt u deze niet te kennen omdat u er nooit geweest bent en claimt u enkel plekken in uw nabije omgeving te kennen (CGVS 1, p. 12). Dat u vervolgens dan bv. het dorp Bakthan niet kan situeren, mag dan ook verwonderen (CGVS 1, p. 13), gelet op het gegeven dat dit een naburig dorp van Charabah is.

Verder gevraagd naar de omliggende districten van Surkhrod vermeldt u het district Beshud niet. Vervolgens zegt u wel dat u de naam van deze plek al hoorde, dat er een brug zou zijn, maar bent u niet in staat het district te situeren (CGVS 2, p. 4). Dit is natuurlijk niet ernstig, de kaarten tonen aan dat beide districten aan elkaar grenzen en dat het dorp Charbagh zich op zeer korte afstand van Beshud bevindt. Verder heeft u nog nooit gehoord van Pachieragam, Goshta of Kuz Kunar terwijl dit toch allemaal districten zijn die behoren tot de provincie Nangarhar (CGVS 2, p. 4 en 5). Van andere districten in Nangarhar, namelijk Haska Mena en Hesarak, zegt u louter dat u er wel van hoorde maar slaagt u er geenszins in om deze te situeren (CGVS 2, p. 4 en 5). Hesarak zou ergens na Khogyani komen maar u kan niet zeggen of er eerst nog een ander district gepasseerd moet worden, terwijl de hoofdweg die al deze districten met elkaar verbindt (en die u overigens benoemt) eerst nog langs het district Sherzad gaat alvorens Hesarak te bereiken. Van Nurgal en Qarghayi heeft u ook nog nooit gehoord terwijl deze districten, hoewel ze geen deel uitmaken van Nangarhar wel een grens delen met deze provincie (CGVS 2, p. 5). Uw onwetendheid is des te opvallender gezien Qarghayi toch een aanzienlijke grens deelt met Surkhrod. Zelf verwijst u wel naar een district met de naam "Qhajak" dat een grens zou delen met uw district en mogelijks doelt u hier op Qarghayi, maar deze vaststelling bevestigt enkel uw povere kennis.

Nog weet u niet dat, behalve de provincies Kunar en Laghman, ook de provincies Kabul en Logar grenzen aan Nangarhar (CGVS 2, p. 6). Ook de namen van hun respectievelijke provinciehoofdsteden Asdabad (Kunar), Metherlam (Laghman) en Puli-Alam (Logar) hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS 2, p. 6). U claimt dat u nooit op deze plekken geweest bent en dat u louter een beetje kennis vergaarde via uw leerkracht en via schoolboeken, wat uw onwetendheid over deze zaken enkel des te opvallender maakt (CGVS 2, p. 4 en 5). Plots leek u zich dan toch enkele zaken te herinneren: u weet dat u via Laghman en het district Surobi (nochtans een district dat u eerder tijdens het onderhoud niet kon situeren (CGVS 2, p. 5)) in Kabul zou geraken. Als het CGVS u vervolgens aanmoedigt om een meer gedetailleerde wegbeschrijving te geven, zegt u voor de zoveelste keer er geen weet van te hebben (CGVS 2, p. 6). Werkelijk op geen enkel moment kon het CGVS vaststellen dat u daadwerkelijk op een doorleefde manier verhaalde over de geografie in uw beweerde regio van herkomst. Dat u overigens de éne keer verklaart dat u nooit buiten het dorp kwam (behalve die éne keer toen u om een taskara ging) (CGVS 1, p. 10), terwijl later blijkt dat u dan wel bv. wel een uitstap maakte naar Darunta, een plek die u

trouwens ook al niet kan situeren (CGVS 2, p. 8), typeerde uw gebrekkige medewerking tijdens het onderzoek naar uw asielaanvraag.

Ook over de veiligheidssituatie daar legt u allesbehalve overtuigende verklaringen af. U claimt wel dat de situatie in Surkhrod bijzonder onveilig is omwille van de aanwezigheid van de taliban maar als het CGVS u vraagt naar enkele bekende talibanleiders die er dan actief zouden zijn, kent u niemand bij naam (CGVS 2, p. 9). Verder heeft u het over een incident waarbij twee politieagenten aan een controlepost werden gedood door een voorbijrijdend talibanlid op de motor, de identiteiten van deze agenten zijn u evenwel niet gekend (CGVS 2, p. 9). Nog spreekt u over een autobom die tot ontploffing werd gebracht bij het districtshuis en waarbij zowel burgerslachtoffers vielen als leden van de overheid. Wie precies van de overheid getroffen zou zijn kan u niet verduidelijken, laat staan hoeveel slachtoffers deze autobom gemaakt zou hebben (CGVS 2, p. 9). Het hoeft geen betoog dat dergelijke incidenten overal in Afghanistan zouden hebben kunnen plaatsgevonden. Daarnaast is het op zijn minst merkwaardig dat u wel weet zou hebben van die bomaanslag, maar geen enkele herinnering zou hebben aan de zware bomaanslag die het district in 2016, slechts twee jaar voor uw beweerde vertrek, trof. Informatie toont aan dat 12 mensen om het leven kwamen en nog eens 38 mensen gewond raakte nadat een riksja gevuld met explosieven inreed op een busje van het Afghaanse nationale leger. Dit busje vervoerde rekruten van het leger en het merendeel van de slachtoffers waren dan ook militairen. Dat u hier dan geen enkele herinnering aan heeft (CGVS 2, p. 9), is verwonderlijk, gelet op de vaststelling dat het hier toch gaat om één van de meer noodlottige aanslagen die de afgelopen jaren plaatsvonden in het district. Uw jeugdige leeftijd kan hier niet gelden als verschooning, gezien is gebleken dat u toen al ouder was dan u zelf aangeeft. Nog kan u geen enkel voorbeeld geven van een noemenswaardige aanslag in de provinciehoofdstad Jalalabad toen u nog in Surkhrod verbleef, ondanks de geografische nabijheid van deze in de regio zeer belangrijke stad (CGVS 2, p. 10).

Verder moet opgemerkt worden dat de weinige zaken die u wel weet over het dorp Charbargh veeleer ingestudeerd lijken. Zo vertelt u bv. over een oude 'kerk' van de hindoes daar (wat inderdaad een toeristische trekpleister van het dorp is) (CGVS, p. 10) en vertelt u ook over het lyceum van het dorp waar u school liep. Echter, stelt u foutief dat een nieuw schooljaar aanvangt in de lente, terwijl dit natuurlijk in de herfst is, na de lange vakantie in de zomer (CGVS 1, p. 9). U heeft overigens wel weet van deze zomervakantie maar als het CGVS u uitnodigt om de maanden ervan op te sommen, noemt u de lente- in plaats van de zomermaanden. Het is uiteraard niet geloofwaardig dat een inwoner van Charbargh, die nota bene zelf zes jaar lang én tot kort voor zijn vertrek onderwijs genoot in de regio, zich zou vergissen in dergelijke simpele zaken. Alles wijst er op dat u ergens anders onderwijs genoot. Bovendien valt ook niet uit te sluiten dat u mogelijk beter geschoold bent, gelet op de leugenachtige verklaringen betreffende uw leeftijd.

Voorts blijkt tijdens het gehoor dat u niet beschikt over enig begin van politieke kennis, wat eveneens opmerkelijk is voor een jonge man die toch al eens een schoolboek vastnam. Van Burhanuddin Rabbani heeft u nog nooit gehoord, van Ahmad Shah Massoud zegt u al wel eens gehoord te hebben maar blijkt dat u in het geheel niets over hem weet (CGVS 2, p. 11). Nochtans gaat het hier toch om een voormalig president en over een persoon die als nationale held wordt beschouwd en elk jaar wordt herdacht. De naam Gulbuddin Hemyatyar zegt u ook niets (CGVS 2, p. 11), hoewel hij de leider is van de u wel gekende partij Hezb-i Islami. Voorts beweert u al gehoord te hebben van Zahir Qadir en zijn vader "Haji Qadir" en stelt u dat ze "jihadisten" waren die "vroeger" vochten, maar opnieuw moet vastgesteld worden dat u nauwelijks een zinnig woord kan vertellen over hun activiteiten. Dit is opvallend, gelet op de vaststellingen dat Zahir Qadir het district Surkhrod nog een tijdlang vertegenwoordigde in het Afghaanse parlement en dat zijn vader Abdul Qadir nog vice-president van Afghanistan was ten tijde van het Karzai-regime alvorens hij gedood werd door de taliban in 2002. Of Abdul Qadir nog bekende broers zou hebben gehad, weet u al helemaal al niet hoewel de roemrijke familie waaruit hij afstamt toch een begrip is in de regio en zijn broers stuk voor stuk prominente figuren waren of nog steeds zijn. Abdul Haq was een vooraanstaand 'mujahed' tot hij in 2001 gedood werd door de taliban, Haji Din Mohammad is nog tijdlang gouverneur van Nangarhar geweest en N. Baryalai Arsalai is een voormalig presidentskandidaat. Elk drukte hun stempel op de recente geschiedenis van Afghanistan en in het bijzonder die van de provincie Nangarhar. Mocht u er werkelijk hebben gewoond, zou u ongetwijfeld een betere kennis hebben over deze personaliteiten.

Dit alles zet de geloofwaardigheid van uw verblijf in Surkhrod, waar uw problemen met de taliban zich zouden hebben afgespeeld dan ook danig op de helling.

Ook kan worden opgemerkt dat u ook uw voorgehouden profiel, namelijk die van een zoon van een spion voor de Afghaanse overheid, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kan u nauwelijks verduidelijken sinds wanneer uw vader dit werk zou hebben verricht, of hij daarvoor een andere job uitoefende, of de overheid hem specifiek uitkoos voor deze job en wat hij dan zou gerapporteerd hebben aan wie en op welke manier (CGVS 1, p. 7, 14 en 15). U verklaarde dat hij zolang u het wist kok was in het districtscentrum en pas na zijn dood was bekend geraakt dat hij in feite spion was. Uw vader deed zijn

spionagetaken door het dorp in- en uit te lopen, zo beweerde u nog (CGVS 1 p. 7, 14). Hoe uw vader het dorp in- en uit kon lopen op zoek naar informatie terwijl hij toch de schijn moest hoog houden kok te zijn in het districtscentrum, kan u overigens ook niet verklaren. Dat u niets af wist van zijn werkelijk activiteiten totdat hij gedood werd door de taliban biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid, gezien u zich nadat de feiten plaatsvonden, kon laten informeren door familieleden. Na uw vaders dood was u nog bijna een maand in uw dorp bij uw familie, en was er zeker nog voldoende gelegenheid u te informeren over uw vaders werkelijke activiteiten als spion. Dat jullie veel verdriet hadden toen is geen afdoende uitleg voor uw gebrek aan kennis aangezien het voor u een grote shock moet zijn geweest dat uw vader in werkelijkheid spioneerde en niet werkte als kok. U geeft zelf aan dat u na uw vertrek enkele keren in contact stond met uw maternale oom en dat hij wel op de hoogte was van uw vader zijn activiteiten als spion (CGVS 1, p. 8). Dat uw oom tijdens uw laatste contact boos werd en u zei hem niet meer te contacteren omdat u hem problemen bezorgde aangezien men ook daar naar u op zoek was, kan gezien voorgaande vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van uw relaas ook niet worden geloofd (CGVS 2 p. 12).

U besloot het land te verlaten samen met de rest van uw familie nadat de taliban ook uw broer S. hadden gedood (CGVS 1 p. 17). Hij was immers samen met uw maternale oom naar de autoriteiten gestapt om klacht in te dienen omtrent een dreigbrief die de taliban naar jullie huis hadden gestuurd een 20 à 25 dagen na de moord op uw vader. In deze brief zouden ze uw ganse gezin hebben bedreigd als voorbeeld voor het dorp. Het is vooreerst onduidelijk waarom de taliban, nadat ze eerst uw vader hebben vermoord, nog de moeite zouden doen een dreigbrief te sturen naar het gezin van het slachtoffer, als waarschuwing voor wat komen zal. Gezien ze niet aarzelden uw vader ter plekke te doden kan aangenomen worden dat ze dezelfde werkwijze zouden toepassen bij de rest van het gezin, als ze dan toch een voorbeeld wilden stellen voor het dorp, in plaats van jullie nog eerst de kans te geven bescherming te zoeken en te vluchten. Verder is het zo dat u maar weinig details kan geven over de moord op uw broer S.. Hij zou gedood zijn in de buurt van de begraafplaats, maar niemand zou de daders gezien hebben. Jullie hoorden wel de geweerschoten (CGVS 1 p. 17). Van zijn dood of van de klacht die werd ingediend bij het districtshuis naar aanleiding van de dreigbrief brengt u geen enkel begin van bewijs aan. Nadat uw broer werd gedood was het uw maternale oom, uw enige oom, die de reis regelde voor de rest van het gezin. Onderweg raakte u echter uw gezinsleden kwijt, en u verklaarde hierbij dat dit op de grens Iran/Turkije gebeurde. U wou tot op heden niet weten waar ze verblijven. U zou contact hebben opgenomen met het Rode Kruis, evenwel legt u van deze contacten of poging tot opsporing geen enkel begin van bewijs neer. Uw sociaal assistent zou hiervan documenten hebben, echter werden ze tot op heden nog niet neergelegd (CGVS 2 p. 12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijke onderhouden op 20/10/2020 en 21/12/2020 plaatsvonden, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Wel stuurde uw advocaat naar de RvV rapporten door over de slechte veiligheidssituatie als gevolg van de machtsovername (zie nota dd. 24/08/2021). Echter betreft dit algemene rapporten die niet op u persoonlijk betrekking hebben. Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene rapporten om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus, u dient uw vrees voor vervolging of reëel risico in concreto aan te tonen. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De taskara en het geboortecertificaat dat u voorlegt, kunnen bovenstaande motivering niet ombuigen. Deze kunnen uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien werd eerder al opgemerkt dat u niet vertrouwd bleek met één van de documenten die u voorlegde. Voorts blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen

en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het document inzake een beroepsprocedure tegen uw leeftijdsonderzoek wijzigt hier evenmin iets aan aangezien dit geen uitspraak betreft van een rechtbank of beroepsinstantie. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21

januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal

worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 21 september 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 280 904 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer RvV 280 904 de Raad echter op 29 september 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Tevens wijst zij op de situatie van verwesterde Afghanen en betoogt zij dienaangaande dat: *"Wat verzoeker in het bijzonder betreft, deze is sinds zijn aankomst in België perfect geïntegreerd. Hij is naar school geweest en werk nu (stuk 6). In mei 2023 zal het vier jaar geleden zijn dat zijn asielprocedure begon."* Verder gaat de verzoekende partij in op de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Dienaangaande stelt zij onder meer dat: *"De*

humanitaire crisis wordt dus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. [...] In zijn beslissing verstrekt het CGVS geen recentere gegevens dan die welke in bovengenoemd arrest zijn vermeld, waaruit zou blijken dat de humanitaire crisis in Afghanistan is verminderd. In het verslag "EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022" wordt deze kwestie inderdaad niet besproken. Bijgevolg moet de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet." en waartoe zij verwijst naar en citeert uit verschillende bronnen. Eveneens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet waaromtrent zij onder meer betoogt dat: "De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien, vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan." Zij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en andere landeninformatie dienaangaande. De verzoekende partij wijst erop dat Afghanistan een dictatuur is waar de sharia wordt toegepast en dat mensen die tegen de wil van de taliban ingaan, het ergste leed wordt aangedaan en zij besluit dat: "Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat elke afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet."

3.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende bijkomende stukken:

- geografische informatie over de provincie Nangarhar (stuk 3),
- uittreksels uit het rapport "Afghanistan: COI Repository. 1 September 21- 31 August 22" van Asyls (stuk 4),
- een uittreksel uit het rapport "Human Rights in Afghanistan. 15 August 2021 – 15 June 2022" van UNAMA van juli 2022 (stuk 5),
- een Belgisch werkcontract en schooldocument (stuk 6).

Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer volgende rapporten en artikelen:

- het internetartikel "La plupart des Afghans n'ont pas de nom de famille et le gouvernement voudrait qu'ils s'en choisissent un" van SlateFR van 6 januari 2015,
- het internetartikel "Happy birthday to the Afghans who don't know when they were born" van Independant van 1 januari 2014,
- het internetartikel "Why Afghans Don't Know Their Ages" van Newsweek van 29 november 2001,
- het rapport "Study: "Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan"" van ECRE van 11 juni 2021,
- het rapport "Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'" van UK Home Office van juni 2021,
- het rapport "Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'" van InfoMigrants van 6 september 2021,
- het rapport "Afghanistan: Profils à risque" van OSAR van 31 oktober 2021,
- het artikel "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches" van Jurist.org van 13 maart 2022,
- het artikel "Afghanistan dispatch: 'the Taliban have started to search the whole city of Kabul'" van Jurist.org van 9 maart 2022,
- het artikel "Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan" van de Fédération Internationale pour les Droits Humains van 7 maart 2022,
- het artikel "Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule" van RadioFreeEurope RadioLiberty van 15 februari 2022,
- het artikel "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans" van ONU Info van 3 december 2021,
- het artikel "Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan" van het Wereldvoedselprogramma van 14 december 2021,
- het artikel "Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire «sans parti pris politique»" van Le Monde van 7 januari 2022,

- het artikel "*Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity*" van Human Rights Watch van 18 januari 2022,
- het artikel "*Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid*" van Handhara van 29 oktober 2021,
- het rapport "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*" van OHCHR van 7 maart 2022,
- het rapport "*Nansen Note 2-22, The use of the UNHCR and European Asylum Agency policy guidelines in Afghan cases*" van Nansen van juli 2022.

4. De nota met opmerkingen en de aanvullende nota's

4.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Zij voegt bij haar nota met opmerkingen het rapport "*Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.*" van mei 2022.

4.2. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 toe aan haar aanvullende nota. Zij vermeldt in haar aanvullende nota tevens het rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van EASO van september 2021 doch brengt hiervan geen weblink bij.

4.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota een schrijven van het Belgische Rode Kruis van 7 november 2019, een schrijven van haar werkgever en enkele arbeidscontracten neer.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen van de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van haar vader als spion. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2.1. Wat betreft de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Charbagh in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar stelt de Raad het volgende vast.

De Raad verwijst vooreerst naar wat hoger werd uiteengezet in verband met de samenwerkingsplicht. De medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partij, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoekende partij en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt de verzoekende partij *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. In dit kader merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. Van de verzoekende partij kan aldus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoekende partij om internationale bescherming de bron van haar vrees situeert.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar problemen specifiek situeert in haar regio van herkomst, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in het district Surkhrod. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het hebben van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, haar werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van haar verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van haar herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar nationaliteit en werkelijke regio van herkomst voldoende aantoont.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een

onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij tot aan haar vertrek naar België heeft verbleven in het dorp Charbagh in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Hij wijst daartoe op de gebrekkige kennis van de verzoekende partij over migratiebewegingen in het district Surkhrod, over de omliggende dorpen, districten en provincies, over een zware bomaanslag in het district Surkhrod in 2016 en over de prominenten uit haar voorgehouden regio van herkomst. Tevens stelt de commissaris-generaal dat de kennis die de verzoekende partij over haar voorgehouden regio van herkomst wel tentoonspreidt, ingestudeerd voorkomt.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, ook rekening houdend met het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, relatief jong is. Zij verklaarde weliswaar dat zij in Afghanistan scholing volgde maar wees er tevens op dat haar school meestal gesloten was (notities van het persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020 (hierna: NPO 1), p. 9). Op het moment van haar vertrek uit Afghanistan in juli 2018 (tien maanden voorafgaand aan haar aankomst in België op 23 mei 2019) was de verzoekende partij dus een relatief laaggeschoolde Afghaanse jongeman van ongeveer 18 jaar oud (op 6 juni 2019 een leeftijd van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar). Hiermee dient terdege rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen in verband met haar regio van herkomst.

Verder benadrukt de Raad nogmaals dat in de eerste plaats rekening wordt gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving en dat kennis van de ruimere leefomgeving in hoofde van de verzoekende partij minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de kennis inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt immers dat de verzoekende partij wel degelijk een gedetailleerde en doorleefde kennis heeft over haar onmiddellijke leefomgeving, met name het dorp Charbagh in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Zo weet de verzoekende partij aan te geven dat er in haar dorp aubergines, tomaten en paprika's worden gekweekt (notities van het persoonlijk onderhoud 21 december 2020 (hierna: NPO 2), p. 8), geeft zij de locatie van winkels en de bazaar en de naam van de hoofdweg (NPO 1, p. 11-12), dat er geen ziekenhuis is maar wel een kleine kliniek (NPO 1, p. 18), en spreekt zij over verschillende schrijnen in haar dorp en over een oude kerk van de hindoes met een houten cirkel bekleed met stof (NPO 1, p. 10-11). Ook gaf zij aan dat er in haar dorp een school is waar de meisjes in de voormiddag les krijgen en de jongens in de namiddag terwijl andere scholen verder weg gelegen zijn (NPO 2, p. 4-5). Zij sprak verder over een berg (Tograh), een kanaal en een seizoensrivier in de buurt van haar dorp (NPO 1, p. 11-12). Tevens kan de verzoekende partij aangeven welke etnische groepen er in haar regio van herkomst wonen (NPO 2, p. 3) en weet zij dat er in Darunta een elektriciteitscentrale is gelegen (NPO 2, p. 6). De commissaris-generaal voegt aan het administratief

dossier geen informatie toe waaruit zou kunnen blijken dat deze verklaringen van de verzoekende partij onjuist zijn. Hoewel de verzoekende partij niet alle dorpen rond haar eigen dorp kan opnoemen, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanvoert, blijkt zij wel een aantal dorpen te kunnen opnoemen. Verder blijkt de kennis van de verzoekende partij over haar ruimere leefomgeving (omliggende districten en provincies, prominenten uit het district) op sommige vlakken eerder gebrekkig en oppervlakkig, doch zoals gesteld dient aan de kennis van de onmiddellijke leefomgeving meer gewicht te worden gegeven temeer gelet op haar profiel van relatief laaggeschoolde Afghaanse jongeman ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan. Wat betreft de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, dient vastgesteld dat de verzoekende partij wel een aantal veiligheidsincidenten opnoemt (NPO 2, p. 9). Het is, mede gelet op haar scholingsgraad en leeftijd, echter onredelijk om van haar te verwachten dat zij van deze incidenten de getroffen en zou kunnen benoemen zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanvoert. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht opmerkt, werd het district Surkhrod toen veelvuldig getroffen door ernstige veiligheidsincidenten. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op de verklaringen van de verzoekende partij over de schoolvakanties, dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat haar school omwille van de onstabiele situatie vaak gesloten was en dat het zomer was en heel warm tijdens de vakantie (NPO 1, p. 9).

Gezien het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat de kennis van de verzoekende partij over haar onmiddellijke leefomgeving, met name het dorp Charbagh in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, wel degelijk gedetailleerd en doorleefd voorkomt en, mede gelet op haar relatief lage scholingsgraad en jonge leeftijd ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan, volstaan om de lacunes in haar kennis over haar ruimere leefomgeving te verschonen. De Raad is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij haar herkomst uit het dorp Charbagh in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar afdoende aantoont.

7.2.2. Wat betreft het vervolgens vluchtrelaas van de verzoekende partij, met name de aangehaalde problemen met de taliban omwille van het werk van haar vader als spion, besluit de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die de verzoekende partij beweert te hebben (gekend) met de taliban omdat haar vader een spion zou zijn. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verzoekende partij de asielinstanties heeft trachten te misleiden inzake haar leeftijd. Zij beweerde bij haar aankomst immers minderjarig te zijn doch uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat zij op 6 juni 2019 een leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Desalniettemin volhardt de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij bij haar aankomst in België minderjarig was. Haar advocaten voerden weliswaar aan dat er een procedure lopende is om het voorgelegde geboortecertificaat te erkennen doch de verzoekende partij kan zelf niet zeggen op welke dag en in welke maand zij volgens dit certificaat geboren is, de erin vermelde geboortedatum stemt niet overeen met hetgeen de verzoekende partij zelf voorhoudt en het werd afgeleverd na haar geboorte in tegenstelling tot wat de verzoekende partij zelf beweert. Evenmin weet de verzoekende partij wie het geboortecertificaat uitreikte. Er werden geen documenten bijgebracht waaruit blijkt dat de erkenningsprocedure van dit certificaat intussen een positieve uitkomst zou hebben gekend. De bewijswaarde ervan wordt bovendien ondermijnd door de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan. Deze vaststellingen tasten de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij aan.

(ii) de verzoekende partij niet aannemelijk maakt de zoon te zijn van een spion die voor de (voormalige) Afghaanse overheid werkte. Haar kennis over de werkzaamheden van haar vader als spion is immers gebrekkig. Aan haar bewering dat haar vader zou hebben verteld dat hij kok was, kan geen geloof worden gehecht aangezien zij niet kan verduidelijken hoe haar vader het dorp kon in- en uitlopen op zoek naar informatie en tegelijkertijd de schijn kon ophouden dat hij kok was. Tevens verbleef de verzoekende partij na het beweerde overlijden van haar vader nog gedurende bijna een maand bij familieleden en had zij na haar vertrek nog contact met haar oom, zodat zij in staat was zich omtrent de beweerde werkzaamheden van haar vader als spion terdege te trachten te informeren.

(iii) de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de taliban haar en de rest van het gezin een dreigbrief zouden sturen om hen te waarschuwen dat ze hen als voorbeeld voor het dorp willen stellen. Hiermee gaven zij haar en de rest van het gezin immers de kans om aan hun bedreigingen te ontsnappen terwijl zij haar vader zonder aarzelen doodden. Verder is de kennis van de verzoekende

partij over de moord op haar broer S. eveneens gebrekkig. Zij legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor van de ingediende klacht na de moord op haar vader of van het overlijden van haar broer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de precieze leeftijd van een persoon er in Afghanistan niet toe doet, dat haar nooit naar haar exacte geboortedatum werd gevraagd en dat zij niet wist dat dit belangrijk is. Zij citeert uit een aantal internetartikels over Afghanistan die hun precieze leeftijd niet kennen en stelt dat de geboortedatum op een taskara vaak willekeurig wordt gekozen op basis van de fysieke verschijning van de betrokken persoon. Tevens stelt zij dat haar ouders haar geboorteakte hebben aangevraagd toen zij nog een kind was, dat zij niet weet wanneer haar ouders dit document hebben gekregen en dat het werd afgegeven in het universitair ziekenhuis in Jalalabad. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. De verzoekende partij kan immers niet zeggen op welke dag en in welke maand zij volgens het voorgelegde geboortecertificaat (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geboren is. De erin vermelde geboortedatum stemt bovendien niet overeen met hetgeen de verzoekende partij zelf voorhoudt. Het document werd afgeleverd na haar geboorte in tegenstelling tot wat de verzoekende partij zelf beweerde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Evenmin weet de verzoekende partij wie het geboortecertificaat uitreikte. Deze vaststellingen op zich ondermijnen reeds de bewijswaarde van de geboorteakte. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. De kritiek van de verzoekende partij hierop is niet van aard anders te doen besluiten. Zij citeert immers enkel rechtspraak van de Raad doch brengt geen objectieve informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie in het administratief dossier onjuist en/of achterhaald zou zijn. Bovendien wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgisch recht en dient er tevens op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven. De bewijswaarde van het voorgelegde geboortecertificaat wordt, zoals blijkt uit het voorgaande, immers niet enkel ondermijnd omwille van de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten. De informatie die de verzoekende partij citeert in verband met de leeftijd bij Afghanistan is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Op zich volstaat deze informatie dan ook niet om op het voorgaande een ander licht te werpen.

Waar de verzoekende partij er verder in haar verzoekschrift op wijst dat de foutmarge van het leeftijdsonderzoek in haar voordeel moet worden toegepast, dient vastgesteld dat zelfs indien rekening wordt gehouden met de standaarddeviatie van 1,5 jaar de verzoekende partij nog steeds meerderjarig was toen zij in België aankwam. Dat zij desalniettemin tijdens haar persoonlijk onderhoud erin volhardde minderjarig te zijn en dat bovendien de door haar voorgelegde geboorteakte niet overeenstemt met haar verklaringen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid, temeer daar de verzoekende partij gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze geboorteakte, zoals hiervoor uiteengezet.

Verder kan aan de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij als spion inderdaad geen geloof worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij als gevolg hiervan met de taliban beweert te kennen. In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen waar zij stelt dat zij haar leven lang niet op de

hoogte was van het werk van haar vader als spion en dacht dat hij een eenvoudige kok was zodat het logisch is dat zij geen verdere informatie heeft over het werk van haar vader als spion. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat de verzoekende partij na het overlijden van haar vader nog bijna een maand bij familieleden verbleef en dat zij ook na haar vertrek uit Afghanistan nog contact had met haar oom, zodat zij wel degelijk in staat kan worden geacht zich terdege over de beweerde werkzaamheden van haar vader als spion te trachten te informeren, *quod non*. Dat haar oom weigert om nog met haar te spreken omdat hij problemen zou krijgen omdat men naar haar op zoek is, is een blote bewering. Gelet op het grote belang van familiale banden in de Afghaanse maatschappij, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat niemand van haar familie nog contact met haar zou willen/kunnen opnemen, temeer daar zij de familie waarmee zij Afghanistan ontvluchtte, zou zijn kwijtgeraakt aan de grens tussen Iran en Turkije. Zij legt ter terechtzitting weliswaar een document neer van het Belgische Rode Kruis, doch dit dateert van 7 november 2019 en vermeldt enkel het dossiernummer dat de verzoekende partij dient te gebruiken. Hieruit blijkt dan ook niet of de verzoekende partij intussen al dan niet haar familie weer heeft teruggevonden. Immers, sedert haar aankomst in België op 23 mei 2019 zijn intussen ongeveer 3,5 jaar verstreken, hetgeen de verzoekende partij ook de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over de beweerde werkzaamheden van haar vader als spion. Dat de verzoekende partij evenwel in haar verzoekschrift niet verder komt dan haar eerdere verklaringen, afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud te herhalen en geen bijkomende informatie kan geven, ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Waar de verzoekende partij herhaalt dat zij dacht dat haar vader kok was, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat zij echter niet kan verduidelijken hoe haar vader erin zou slagen om het dorp in en uit te lopen op zoek naar informatie en tegelijkertijd de schijn kon ophouden dat hij kok was. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij dacht dat haar vader kok was. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij nog jong was, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat zij de asielinstanties misleidde inzake haar leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid. In zoverre kan worden aangenomen dat de verzoekende partij relatief jong was, kan zij echter niet als dermate jong worden beschouwd dat zij niet in staat zou zijn om zich omtrent de beweerde werkzaamheden van haar vader te informeren.

Met betrekking tot de moord op haar broer betoogt de verzoekende partij dat de taliban niet slechts één manier van opereren hebben, dat zij soms handelen zonder voorafgaande waarschuwing en soms dreigbrieven sturen en dat het doel van de dreigbrief is om het doelwit ervan angst aan te jagen. Zij citeert een Canadees rapport en meent dat dit haar verklaringen bevestigt. De Raad wijst er vooreerst op dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van haar vader als spion, evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat haar broer omwille hiervan door de taliban werd vermoord. Het is verder wel degelijk niet aannemelijk dat de taliban haar vader zonder aarzelen meteen zouden hebben vermoord maar naar de verzoekende partij en haar gezin eerst een dreigbrief zouden sturen om hen te waarschuwen. Daarmee gaven zij de verzoekende partij en haar gezin immers de kans om aan hun vergelding te trachten te ontkomen, hetgeen zij ook deden. In de informatie die de verzoekende partij citeert wordt bovendien aangegeven dat er ook gevallen zijn waar fysieke aanvallen en moorden worden uitgevoerd zonder voorafgaande waarschuwing. Aangezien de vader van de verzoekende partij zonder dergelijke waarschuwing werd gedood, kan niet worden ingezien waarom de taliban de moeite zouden nemen om naar de verzoekende partij en haar gezin wel een voorafgaande waarschuwing te sturen, minstens laat de verzoekende partij na dit *in concreto* te verduidelijken. Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verklaringen van de verzoekende partij over de moord op haar broer vaag en beperkt zijn. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat het bij het kerkhof zou zijn gebeurd, dat iedereen een schot hoorde maar dat niemand het incident zag gebeuren. Bovendien laat de verzoekende partij na enig begin van bewijs voor te leggen van het overlijden van haar broer of van de klacht die zou zijn ingediend. Waar de verzoekende partij dienaangaande stelt dat: *“Indien verzoeker dergelijke bewijzen had neergelegd, zou het CGVS deze hebben afgewezen op grond van corruptie in Afghanistan. Indien er foto’s waren neergelegd, zou het CGVS hebben gezegd dat er geen garantie is over de omstandigheden waarin de foto’s werden genomen.”*, komt zij niet verder dan hypothetische speculaties die *in casu* geen enkele relevantie hebben aangezien de verzoekende partij nalaat documenten en/of foto’s voor te leggen.

De documenten met betrekking tot de procedure om haar geboortecertificaat te laten erkennen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hebben geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De verzoekende partij laat na enig stuk bij te brengen waaruit het resultaat van deze procedure blijkt. Haar taskara kan hoogstens de identiteit van de verzoekende partij bevestigen doch heeft geen rechtstreeks verband met haar vluchtrelaas. De voorgaande vaststellingen inzake haar

leeftijd en de eerder vermelde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan relativeren bovendien ten zeerste de bewijswaarde van deze taskara. De rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-5) zijn van louter algemene aard, hebben geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en volstaan op zich dan ook niet teneinde alsnog *in concreto* een vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te maken. Het arbeidscontract en het schooldocument (verzoekschrift, stuk 6) hebben betrekking op haar situatie in België en houden dan ook geen verband met haar vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de arbeidscontracten en het schrijven van haar werkgever neergelegd ter terechtzitting.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.3. Verder wijst de verzoekende partij op haar verblijf in Europa en voert zij aan dat zij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in

Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

7.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

7.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

7.3.5. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 3.3. en 4. van dit arrest.

7.3.6. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de

provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsvername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsvername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesies”* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschildte vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon

Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

7.3.7. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

7.3.8. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

7.3.9. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

7.3.10. *In casu* voert de verzoekende partij aan dat: *“Wat verzoeker in het bijzonder betreft, deze is sinds zijn aankomst in België perfect geïntegreerd. Hij is naar school geweest en werk nu (stuk 6). In mei 2023 zal het vier jaar geleden zijn dat zijn asielprocedure begon.”* In haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst zij naar het schrijven van haar Belgische werkgever die verklaart dat zij goed Frans spreekt, snel leert en integreert. Zij betoogt dat zij al meer dan drie jaar in België verblijft en dat *“deze “europeanisering” stelt hem bloot aan een met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet strijdig risico van vervolging”*.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in 2018. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij reeds achttien jaar oud. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee zij is opgegroeid, terug op te nemen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van ruim drie jaar in Europa maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat zij in België naar school ging, dat zij hier werkt, dat zij Frans leerde en dat zij zich heeft geïntegreerd, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dat zij naar school ging en werkt en dat zij Frans leerde en zich heeft geïntegreerd, kan op zich bezwaarlijk van dergelijke kenmerken of gedragingen getuigen.

De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. De verzoekende partij verklaarde dat zij nog steeds contact heeft met haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft de verzoekende partij daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

7.3.11. In zoverre de verzoekende partij de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verder heeft de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een vrees om door haar familie en/of de lokale gemeenschap te worden verstoten en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie en/of de lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *"reëel risico"* loopt. Het begrip *"reëel risico"* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *"ernstige schade"* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip *"ernstige schade"* in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *"M'Bodj"* stelde het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die

richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afgaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afgaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afgaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afgaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afgaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afgaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afgaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in

buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niet anders denken. Waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt zij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar de verzoekende partij stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15 (b) van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in dit land, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten M'Bodj (C-542/13) en M.P. (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (p. 32 en 115) en de EASO "*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*" van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, Sufi en Elmi, § 281).

Voor zover de verzoekende partij laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan hij niet worden bijgetreden. Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is evenwel dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Verder wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land wordt erkend, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld

dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in

Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot haar regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. De verzoekende partij laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. De informatie waarnaar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

8.5. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS